

РЕШЕНИЕ

№ 8360

гр. София, 03.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10966** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Образувано е по искова молба, вх. № 25611/20.10.2025г., на Д. И. Д., с адрес в Република К., обл.Л., Е. Т., местност К., К., [улица] чрез представител по пълномощие адв. С. И. срещу Национална агенция за приходите.

Ищецът претендира обезщетение за претърпени имуществени вреди от постановен му незаконосъобразен административен акт - РА №Р-22221719008312-091-001/21.04.2021г., издаден от Ф. С. Й., началник сектор-възложил ревизията, и С. А. К., ръководител на ревизията, изменен и потвърден с Решение № 642/18.05.2023г. на директора на Дирекция-ОДОП- С. при ЦУ на НАП, който РА е отменен с Решение №13639 от 01.08.2024г., постановено по адм.дело № 6254/2023г. по описа на Административен съд София град, терто отделение, 80-и състав, оставено в сила с Решение № 1537/18.02.2025г., постановено по адм.дело № 9857/2024г. по опис на Върховния административен съд, осмо отделение. Вредите, които се претендират са в общ размер на 35929,94 лв., от които главница в размер на 32880лв., ведно с лихви за забава от 18.02.2025г., датата на постановяване на решение № 1537 по адм.дело № 9857/2024г. по опис на ВАС, до датата на исковата молба в размер на 3049.94лв, ведно със законна лихва за забава върху посочената по-горе главница, считано от датата на исковата молба до окончателното ѝ заплащане.

В исковата молба се твърди, че горепосочените имуществени вреди са причинени от незаконосъобразен и отменен ИАА, издаден от посочения в него орган на НАП. Моли за уважаване на исковата молба в цялост и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - Национална агенция за приходите (НАП), е получил препис от исковата молба на

ищеца и в законоустановения срок, чрез процесуален представител юрк. Г. Б., е депозирал писмен отговор от 27.11.2025г., в който оспорва изцяло по основание и размер предявения иск в общ размер на 35929,94 лв. като неоснователни и недоказани по размер. Счита за неоснователна и претенцията за лихва върху претендираното обезщетение. Прави възражение за прекомерност на размера на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение, претендирано от ищеца като обезщетение за претърпени имуществени вреди по делото. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в законоустановения минимален размер..

В съдебно заседание, ищецът Д. И. Д., редовно уведомен, се представлява от адв. С. И., която поддържа исковата молба и оспорва подадения отговор срещу нея. Претендира разноски по списък по чл. 80 ГПК /л. 224/. Представени са и подробни писмени бележки.

Ответникът- Национална агенция за приходите, редовно призован, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че исковата молба е основателна и доказана, като в съдебното производство се е доказал фактическия състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221719008312-020-001/17.12.2019г. /ЗВР/, връчена електронно на 18.12.2019г., е стартирало ревизионно производство срещу Д. И. Д., ЕГН[ЕИК] за отговорност за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от Закон за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за периода от 01.01.2013г.-31.12.2013г., след което в обхвата на ревизията са включени и периоди от 01.01.2014г.-31.12.2017г. На 24.03.2021г., в резултат на ревизията е съставен Ревизионен доклад РД/ № Р-22221719008312-092-001, връчен на задълженото лице на 24.03.2021г.

На 21.04.2021г. е издаден Ревизионен акт /РА/ № Р-22221719008312-091-001, връчен на 27.04.2021г., с който са установени задължения в тежест на ищеца в размер на 253247,87лв.

Срещу РА е подаден Жалба 94-Д-246/29.04.2021г. пред директора на Дирекция ОДОП С., като органът се е произнесъл с Решение № 6426 от 18.05.2023г., с което е изменил РА в една част, а в друга част е оставил без разглеждане за установените резултати за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за 2013г. РА в останалата част за установените резултати за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ е потвърден.

По подадена на 30.05.2023г. жалба вх.№ 53-04-386 срещу РА № Р-22221719008312-091-001/21.04.2021г. от Д. И. Д., чрез адв.Т. Т., адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“, е образувано адм.дело № 6254/2023г. по описа на АССГ. С решение № 13639/01.08.2024г. по делото е отменен РА № Р-22221719008312-091-001/21.04.2021г. По подадена касационна жалба срещу постановеното от АССГ решение е образувано адм.дело № 9857/2024г. по описа на ВАС. С окончателно решение № 1537/18.02.2025г. ВАС оставя в сила решение № 13639/01.08.2024г. по адм.дело № 6254/2023г. по описа на АССГ, с което е отменен процесния РА.

В полза на Адвокатското дружество и адвокати от екипа му относно оспорването на РА Д. Д. е издал пълномощно от 04.05.2023г. В изпълнение на поетите задължения и в законово предвидения 14-дневен срок, Адвокатското дружество е изготвило и подало жалба срещу РА, потвърден с решението на Директор ОДОП, до Административен съд - София град с вх. № 53-04-386/30.05.2023г. по описа на Дирекция ОДОП - [населено място]. На 02.06.2023г. страните са уредили отношенията си, като са сключили изричен писмени договор - Договор за представителство и правна защита /Договора/. На основание чл. 1 от Договора, предметът му обхваща съдействие, представителство и защита, във връзка с обжалването Ревизионен акт № Р-22221719008312-091-001/21.04.2021г. В чл. 1, т. 1.2. от Договора от 02.06.2023г. е предвидено

какво конкретно обхваща Защитата, а именно: (1) по т. 1.2.1. — обжалване на РА, процесуално представителство и защита пред Административен съд-София-град /АССГ/; и (2) по т. 1.2.2. обжалване на решението на АССГ, процесуално представителство и защита пред Върховен административен съд /ВАС/. Дължимите възнаграждения за всеки отделен етап от Защитата са уредени в чл. 4 от Договора, като на основание чл. 4, т. 4.3. от Договора възнагражденията, посочени в предходните разпоредби, не включват ДДС, съответно върху посочените размери ще бъде начислен косвен данък. В чл. 4, т. 4.1.1 и т. 4.1.2 от Договора от 02.06.2023г. е уговорено, че за изпълнението на защитата по т. 1.2.1 и т. 1.2.2. от същия, пред АССГ и пред ВАС, се дължи възнаграждение в размер на 11 453, 40 лв. за всяка съдебна инстанция. Изрично в чл. 4, т. 4.2 от Договора от 02.06.2023г. е предвидено, че при цялостна или частична отмяна на ревизионния акт Д. Д. дължи възнаграждение за успех в размер на 10 % съобразно отменената част на акта. Възнаграждението за успех е платимо в 7 (седем) дневен срок от влизане в сила на окончателно решение по спора на съответния компетентен орган, като клаузата се отнася и за случаите, в които РА бъде обявен за нищожен.

През времето на съдебното обжалване, по-конкретно на 20.06.2023г., от страна на ищеца Д., е направено плащане в размер на 274000 лв., постъпило по сметката за принудително изпълнение на НАП и разпределено от публичен изпълнител за погасяване на публични вземания по РА № Р-22221719008312-091-001/21.04.2021г.

След отмяна на ревизионния акт, вследствие на съдебното оспорване, и с оглед обстоятелството, че недължимо внесената сума от 274 000 лв. е продължавала да се намира по сметка на НАП, Адвокатското дружество е изготвило и депозирало Искане за прихващане или възстановяване по чл. 129 от ДОПК вх. № 54-22-813/28.02.2025г., за което е издадено изрично пълномощно от 27.02.2025г. Вследствие на ИПВ вх. № 54-22-813/28.02.2025г., с Акт за прихващане или възстановяване № П-22221725039154-004-001/12.03.2025г., поправен с Решение № П-22221725039154-134-001/14.03.2023г., в полза на Д. Д. са ефективно възстановени 338 426, 57 лв., ведно с лихвите.

Предвид окончателната отмяна на РА и възстановяването на недължимо събраните парични средства на негово основание в патримониума на ищеца, е настъпило условието по чл. 4, т. 4.2. от Договора от 02.06.2023г. Д. Д. и Адвокатското дружество са подписали Констативен протокол от 01.04.2025г., с който са удостоверили изпълнението на задълженията на Адвокатското дружество по Договора от 02.06.2023г., като ищецът Д. е приел без забележки осъществяването на условията по чл. 4, т. 4.2. от Договора, в резултат на предоставените от Адвокатското дружество услуги, довели в крайна сметка до отмяната на РА и постигането на целения от Д. резултат - възстановяване в патримониума му на недължимо събрани суми в общ размер на 274 000 лв., ведно с дължимите лихви. На това основание, Адвокатското дружество е издало фактура № 9584/01.04.2025г. за дължимото му се възнаграждение за успех в размер на 10 % върху събраната сума по незаконосъобразния РА. Издадената фактура № 9584/01.04.2025г. е на обща стойност от 32 880 лв. (тридесет и две хиляди осемстотин и осемдесет лева), от които 27 400 лв. (двадесет и седем хиляди и четиристотин лева) данъчна основа, и 5 480 лв. (пет хиляди четиристотин и осемдесет лева) ДДС. Възнаграждението е заплатено на 24.04.2025г.

При така установената фактическа обстановка от правна страна, съдът намира следното:

Предявената искова молба е процесуално допустима по реда на чл. 204, ал. 1 вр. чл. 203 АПК, като подадена при наличие на правен интерес, от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи суми, които са заплатени за предоставени адвокатски услуги за правно съдействие, представителство, защита и възнаграждение в производства по реда на чл. 152 и сл. ДОПК и в резултат на отменен

Ревизионен акт № Р-22221719008312-091-001/21.04.2021г. Последният е издаден от орган по приходите в ТД на НАП С. и е отменен с решение № 13639/01.08.2024г. по адм.дело № 6254/2023г. по описа на АССГ, , оставено в сила с решение № 1537/18.02.2025г по адм. д. № 9857/20242 г. по описа ВАС. Искът е предявен срещу надлежен ответник - Националната агенция по приходите /НАП/, който съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С..

Действително, длъжностните лица, съставили ревизионния доклад и издали ревизионния акт са служители на ТД на НАП-С.. Съгласно чл. 19, ал. 1 и 2 от ЗНАП Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, като тези обезщетения може да се искат след тяхната отмяна, а според ал. 3 отговорността на агенцията обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок по чл. 110 ЗЗД, от влизане в сила на решение № 13639/01.08.2024г. по адм.дело № 6254/2023г. по описа на АССГ, трето отделение, 80 състав, с което е отменен Ревизионен акт Р-22221719008312-091-001/21.04.2021г. Исковата молба е депозирана в съда на 20.10.2025г.

Разгледана по същество, исковата молба е основателна.

Съобразно установените в чл. 19 ЗНАП правила агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им. Обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия може да бъдат претендирани след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на НАП или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Отговорността на НАП обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1 ЗОДОВ.

По делото е безспорно установено, че е осъществена първата предпоставка от сложния фактически състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ - налице е отменен като незаконосъобразен административен акт - Ревизионен акт Р-22221719008312-091-001/21.04.2021г, издаден от органи на ТД на НАП-С., отменен с решение № 13639/01.08.2024г. по адм.дело № 6254/2023г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 1537/18.02.2025г. по адм. д. № 9857/20242 г. по описа

ВАС.

Едно от условията на АПК за образуване на производство по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е административният акт да е отменен по административен или съдебен ред. В ТР № 1/15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС е прието, че след като в тези производства гражданинът е ползвал адвокатска защита, тъй като не е могъл сам да се защити, то хонорарът, платен на адвокат за осъществяване на тази защита не е нищо друго, освен имуществена вреда.

От доказателствата по делото се установява, че след издаването на Ревизионен акт № 22221719008312-091-001/21.04.2021г., ищецът е сключил на 02.06.2023г. договор за правна защита и съдействие с Адвокатско дружество "Т., Т. и съдружници". Предмет на договора е съдействие, представителство и защита срещу Ревизионен акт № 22221719008312-091-001/21.04.2021г., включваща следните етапи – обжалване на акта, процесуално представителство и защита пред АССГ и обжалване на решението на АССГ, процесуално представителство и защита пред ВАС.

Видно от доказателствата по делото, предвид окончателната отмяна на РА и възстановяването на недължимо събраните парични средства на негово основание в патримониума на ищеца, е настъпило условието по чл. 4, т. 4.2. от Договора от 02.06.2023г. На 01.04.2025г. Д. Д. и Адвокатското дружество са подписали Констативен протокол /л.150/, с който са удостоверили изпълнението на задълженията на Адвокатското дружество по Договора от 02.06.2023г., като ищецът Д. е приел без забележки осъществяването на условията по чл. 4, т. 4.2. от Договора, в резултат на предоставените от Адвокатското дружество услуги, довели в крайна сметка до отмяната на РА и постигането на целения от доверителя резултат - възстановяване в патримониума му на недължимо събрани суми в общ размер на 274 000 лв., ведно с дължимите лихви. На това основание, Адвокатското дружество е издало фактура № 9584/01.04.2025г. /л.151/ за дължимото му се възнаграждение за успех в размер на 10 % върху събраната сума по незаконосъобразния РА. Издадената фактура № 9584/01.04.2025г. е на обща стойност от 32 880 лв., от които 27 400 лв. данъчна основа, и 5 480 лв. ДДС. Възнаграждението е заплатено на 24.04.2025г./л.152/.

С оглед изложеното, съдът намира, че е осъществена и втората предпоставка от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ - налице е имуществена вреда, причинена на ищеца следствие на административен акт, отменен като незаконосъобразен.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В Решение № 81/27.01.2006 г. по гр. д. № 23/2005 г. на IV-то гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр. д. № 2439/2003 г. на същото отделение на Върховния касационен съд и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". Следователно, под "пряка и непосредствена" се разбира тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действието или бездействието на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Казано с други думи, причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод на него и във връзка с него.

Съдът намира, че е налице пряка и непосредствена връзка между отменения като незаконосъобразен административен акт и причинената вреда. Това е така, защото ищеца не би заплатил адвокатско възнаграждение и това нямаше да представлява вреда, ако не бе издаден незаконосъобразният РА. Независимо че липсва нормативно

установено задължение за процесуално представителство, адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на ищеца вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е породено от издаването на незаконосъобразния РА. Фактът, че адвокатската защита не е задължителна, не влече по необходимост и извод, че страната няма право да ангажира свой адвокат, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения незаконосъобразен ревизионен акт. В съдебната практика е прието, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност. От друга страна, така сторените разноси няма как да бъдат обезщетени предвид липсата на специален ред за това. Нормата на чл. 17, ал. 6 ДОПК определя, че задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Същото е определено и в нормата на чл. 19, ал. 2 ЗНАП.

Предвид изложеното, съдът счита, че е основателен искът за заплащане на обезщетение за направените разходи за адвокатско възнаграждение, договорени на 02.06.2023 г. при сключване на договора за представителство и правна защита срещу издадения ревизионен акт № Р-22221719008312-091-001/21.04.2021г., като възнаграждение за успех, в размер на 10 % от отменената част от ревизионния акт. Възнаграждението за успех е договорено преди обжалване на ревизионния акт и е определено изначално, като размерът на същото не е прекомерен. Това възнаграждение е част от договора на ищеца с адвокатското дружество, което е осигурило защитата срещу незаконосъобразния ревизионен акт. Разходът е извършен и е бил необходим и неотменим, с цел осигуряване на правна защита и съдействие. Без сключването на договора за представителство и правна защита, част от който е и договореното възнаграждение за успех, ищецът не би могъл да се защити срещу акта на приходната администрация. Разходът е платен изцяло по банков път, издадена е фактура, подписан е приемо-предавателен протокол.

Заплатеното възнаграждение за успех е разход и имуществена вреда за ищеца, която е пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен ревизионен акт. Правната защита, съответно заплащането на цената на адвокатските услуги, са единственият възможен начин за защита. Следва да се посочи също така, че правото на защита и правна помощ е основно конституционно право както на гражданите, така и на юридическите лица и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля на договаряне на ищеца. Макар, действително, сключването на договор за предоставяне на правни услуги и конкретните му клаузи да са предмет на свободно договаряне между страните, основанието му е единствено необходимостта от защита срещу административния акт. Да се приеме липсата на възможност за обезщетяване на вредите от разноси за правна защита от отменен незаконосъобразен акт, би означавало да се ограничи правото на защита на оспорващия, което очевидно не е идеята на законодателя. В този смисъл е актуалната съдебна практика по идентични казуси - Решение № 823/24.01.2024 г. постановено по адм. д. № 5741/2023 г. по описа на ВАС, Решение № 10055/24.10.2023 г. постановено по адм. д. № 5551/2023 г. по описа на

ВАС, Решение № 5776/03.06.2025г. по адм. д. № 953/2025 г. на ВАС; Решение № 3275/27.03.2025г. по адм. д. № 11888/2024 г. по писа на ВАС и др.

Размерът на възнаграждението за успех от 32880 лева с ДДС не е прекомерен, при материален интерес по спора от 274000 лева. Обезщетението следва да се присъди в размера с включен ДДС, какъвто е действително платеният по банков път разход, съставляващ вреда за ищеца, видно от фактура № 9584/01.04.2025г. констативен протокол и платежно нареждане /л.150-152/. В трайната практика на съдилищата разноските по делата се присъждат с ДДС, като ДДС не се изключва от договореното и платено адвокатско възнаграждение, когато получателят и възложителят на адвокатските услуги са регистрирани по ДДС. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС - решение № 823/24.01.2024 г. по адм. д. № 5741/2023 г., решение № 10055/24.10.2023 г. по адм. д. № 5551/2023 г., решение № 3384/20.03.2024 г. по адм. д. № 6368/2023 г., определение № 84/05.01.2023 г. по адм. д. № 11643/2022 г., определение № 7407/05.06.2018 г. по адм. д. № 10870/2017 г., определение № 11990/28.09.2020 г.

Превалутирана, съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република Б. сумата възлиза на 16811,28 евро.

Върху главницата, която следва да бъде уважен в пълен размер, основателна и доказана по размер е претенцията за обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 18.02.2025г. /датата на постановяване на решението на ВАС/ до датата на подаване на исковата молба върху сумата от 32880 лева, и възлиза в размер на 3049,94лв.

Превалутирана, съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република Б. сумата възлиза 1559,41 евро.

Върху дължимата главница, следва да се присъди и законната лихва за забава, считано от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

Ищецът е представил списък по чл. 80 ГПК (л. 142), с който е заявил разноски в размер на 4810 лв., включващ заплатена държавна такса в размер на 10 лева и адвокатско възнаграждение - 4800 лв. Адвокатското възнаграждение не е прекомерно, според настоящата съдебна инстанция, не надхвърля значително минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да заплати внесената от ищеца държавна такса в пълен размер /10 лв./ и разноските - за адвокатско възнаграждение- 4800 лв., или общо 4810 лв. Превалутирана съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република Б. сумите възлизат съответно на 5,26 евро, 2459,31 евро или общо 2464,57 евро.

При този изход на спора, искането на ответникът за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Така мотивиран, Административен съд-София град, първо отделение 18 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, да заплати на Д. И. Д., с адрес в Република К., обл.Л., Е. Т., местност К., К., [улица], обезщетение за претърпени имуществени

вреди, в размер на 16811,28 евро /шестнадесет хиляди осемстотин и единадесет евро и 28 евро цента/, представляващи разход за адвокатско възнаграждение за успех при отмяна на незаконосъобразния Ревизионен акт №Р-22221719008312-091-001/21.04.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С., ведно с мораторната лихва върху тази сума в размер на 1559,41 евро/ хиляда петстотин петдесет и девет евро и 41 евроцента/, считано от 18.02.2025г. до датата на подаване на исковата молба-20.10.2025г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 16811,28 евро, считано от датата на подаване на исковата молба – 20.10.2025г., до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, да заплати на Д. И. Д., с адрес в Република К., обл.Л., Е. Т., местност К., К., [улица], сума, в размер на 2464,57 евро /две хиляди четиристотин шестдесет и четири евро и 57 евро цента/, представляваща разноски за настоящото производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.